# Primul baschetbalist romîn într-o selecționată a continentului!

O știre sosită de la F.I.B.A. ne anunță că în urma unei selecții definitive, MIHAI NEDEF a fost prevăzut pentru echipa europeană, care va întîlni la 17 mai, la Madrid, într-un meci jubiliar, pe campioana Spaniei, *Real*.

Așadar, cunoscutul nostru jucător internațional are cinstea de a fi primul baschetbalist romîn selecționat într-o formație continentală. Este o frumoasă și binemeritată răsplată acordată acestui sportiv fruntaș, care de mai bine de 15 ani se numără printre cei mai buni baschetbaliști ai țării.

*Mihai Nedef* a început să practice baschetul de la vîrsta de 16 ani. După terminarea școlii, el a jucat în echipa Institutului de Cultură Fizică (în prima categorie), iar din anul 1955, cînd a primit și titlul de maestru al sportului, joacă în echipa Steaua.

Reprezentantul nostru, cu o activitate de 17 ani, a fost unul din factorii determinanți în cucerirea titlului de campioană republicană de 6 ori de către echipa sa Steaua, a participat la 6 campionate europene și la o ediție a J.O., fiind pînă în prezent de 258 de ori internațional. Și ca un amănunt, care nu este lipsit de semnificație, vă putem spune că *Mihai Nedef* a jucat și de 3 ori în reprezentativa țării noastre de... handbal în 7 („Cupa Națiunilor" în 1957 la Zagreb)!

Din lotul selecționatei mai fac parte: Pistelak, Konvicka (Cehoslovacia), Gordici, Koraci, Nikolici (Iugoslavia), Pieri, Vitori (Italia), Wichowski (Polonia), Cohen — Mintz (Izrael), Eygel (Belgia) și Antoine (Franța).




# Cine e de vină?

Un spectator care a asistat la un meci de fotbal desfășurat la Budapesta a întrebat redacția ziarului *„Magyar Nemzet"* din care motiv un suporter și-a spart ochelarii, lovindu-l cu ei în cap pe un alt spectator, a cărui „vină" era numai aceea că încurajase echipa adversă?

Ziarul a răspuns publicînd concluziile medicului psihiatru Robert Buchler. *„Aceasta s-a întîmplat* — a scris el — *pentru că spectatorul în cauză și-a pierdut controlul ca urmare a unei excitații nervoase provocată de un exces de hormoni".*

*„Cercetările făcute în lume* — a arătat specialistul — *au demonstrat că cantitatea de zahăr conținută în sînge crește la spectatorii care asistă la un meci, la fel ca și la jucători. Cînd un spectator vede echipa sa favorită cum luptă pe teren pentru victorie, el ia parte la această luptă, și, uneori, poate face chiar febră. Unii spectatori, deosebit de emotivi, nu pot rezista tentației de a da lovituri de picior atunci cînd favoriții lor lovesc efectiv balonul. Sînt unii care au un control propriu mai bun. Dar este suficient strigătul unui spectator în favoarea echipei adverse, un cuvînt dezagreabil adresat jucătorului favorit, o greșeală a arbitrului, pentru ca „explozia" să se producă. In acel moment, spectatorul vede... albastru în fața ochilor, îmbrîncește sau lovește vecinul, la fel ca acela care și-a spart ochelarii. Este vorba de reacții individuale* — conchide specialistul. *Dar „explozia" poate fi și mai violentă atunci cînd un grup de spectatori acționează în același timp. Și de vină pentru aceasta sînt hormonii".*

# Granița celor 10 000 de lovituri cu capul a fost depășită!

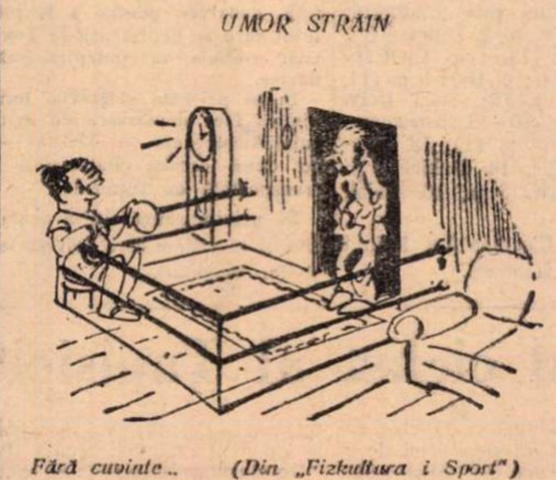
După ce suedezul Aake Molin a doborît recordul mondial realizat de italianul Grosso, lovind mingea cu capul, fără întrerupere de 9 011 ori, ziarul suedez „Idrottsbladet" a instituit un premiu special pentru cel ce va depăși granița celor 10 000 de lovituri cu capul.

Trofeul a revenit studentului maghiar Gabor Meggyes de la Facultatea de industrie grea din Miskolc. In timp de 66 de minute și 25 de secunde el a lovit mingea cu capul de 10 321 de ori, depășind originalul record al lui Molin.

Gabor Meggyes este jucător în echipa de fotbal M.E.A.F.C. a Universității din Miskolc, fiind student în anul II.

**V. SASARANU,**
coresp. reg.

UMOR STRAIN



*Fără cuvinte.. (Din „Fizkultura i Sport")*

# 2 DIN 12

Meciul de baschet dintre echipele Sochaux și Charleville, din cadrul campionatului categoriei a II-a din Franța, a trebuit să fie oprit cu 3 minute înainte de sfîrșit întrucît 10 din cei 12 jucători ai echipei Charleville fuseseră eliminați pentru 5 greșeli personale, iar echipa rămăsese astfel pe teren în... doi jucători.

# Orașul... fotbalului

Sunderland este considerat cel mai „sportiv oraș" al Angliei și nu fără motiv. Orașul are 180.000 de locuitori, iar la meciurile pe care le susține echipa de fotbal Sunderland, care activează în categoria a II-a, asistă adesea... 75.000 de spectatori, cifră care reprezintă capacitatea maximă a stadionului din oraș.

# Poșta MAGAZIN

**ȘTEFAN ȘTEFANIAN, BUCUREȘTI.** — Vă publicăm epigrama adresată lui Virgil Tale, component al echipei noastre naționale de handbal în 7:

**Echipa noastră-a cîștigat**
**Întrecerea la „mondiale".**
**Deci ca și Redl, Mozer, Huat**
**Mă rog, meritele... TALE!**

**ION DIACONU, HUNEDOARA.** — 1) Frații Dridea sînt originari din Ploiești. — 2) Mircea Dridea este un bun



jucător de șah. El nu trebuie să uite însă că ploieștenii contează pe el la... fotbal. La șah îl au pe Corvin Radovici!

**TUDOREL GHEORGHIU, TECUCI.** — 1) Apropierea de nume dintre cei doi cîntăreți de muzică ușoară v-a făcut să-l confundați pe Ion Nițulescu, care a jucat în urmă cu 8—10 ani în linia de atac a lui Dinamo București, cu... Nicolae Nițescu. Acesta din urmă — vă jur! — n-a ratat nici o ocazie în viața lui. E drept însă că nici n-a jucat fotbal! Altfel... 2) Gheorghe Staicu continuă să facă parte din lotul de fotbal al echipei Steaua.

**MARIN TOMPA, BRAILA.** — Georges Carpantier a fost campion mondial la categoria semigrea la box. El a cucerit acest titlu în anul 1920.

**PETRE BARABULEA, REȘIȚA.** — Ordinea meciurilor dintr-un cuplaj se stabilește în funcție de locurile pe care echipele respective le ocupă în clasament în momentul respectiv. Se adună „locurile" și echipele care realizează în felul acesta un „rezultat" mai mic, joacă în meci-vedetă. Nu totdeauna însă meciul-vedetă este și cel mai bun. Dar măcar la început a fost salvată... onoarea!

**CAROL SUTTER, COMUNA NEUDORF.** — Fotbalistul Octavian Brînzei s-a retras din activitatea competițională. El a fost selecționat de două ori în prima reprezentativă a țării.

**N. TUDOR, BUCUREȘTI.** — 1) Ricardo Zamora n-a apărat niciodată în țara noastră. 2. In întîlnirea din cadrul Balcaniadei din 1933 în care am învins Bulgaria cu 7—0, am avut următoarea echipă: Sepci — Vogl, Albu — Robe, Steinbach, Lacatos — Bindea, Petea Vîlcov, Ciolac, Bodola, Dobai.

**IOAN PRICOPIE, BLAJ** — Law nu este englez... get-beget, ci scoțian. Acesta este motivul pentru care în meciul disputat în toamna trecută între Anglia și Restul Lumii, el n-a jucat în „11"-le englez ci în formația adversă. Ceea ce nu înseamnă însă că la campionatul mondial din 1966 Law n-ar putea juca în reprezentativa Angliei, Scoția neconstituind un stat aparte.

**SORIN SBURLEA, BUCUREȘTI.** — Luptătorul Gheorghe Popovici, fratele lui Nicolae Popovici, n-a stat nici un moment pe... tușă. Urmăriți rezultatele și cronicile campionatului de lupte, în curs de desfășurare, și-i veți întîlni numele. Sperăm, cît mai des pe lista învingătorilor și nu invers!

**FLOREA BĂLUȚĂ, BALȘ.** — **„Prinzînd mingea, la un corner să spunem, portarul o șutează puternic cu piciorul. Purtată și de vînt, mingea intră în poarta adversă. Este gol?".** Firește! Dar dacă o echipă își pune speranța în factorii... atmosferici, nu mai ia cam-

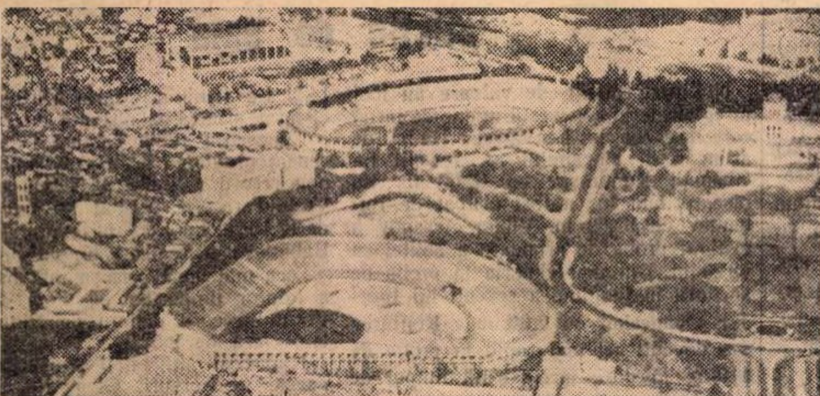


pionatul niciodată! Dv. mai întrebați ce se întîmplă dacă, într-o fază similară, mingea a intrat în poarta adversă în urma aruncării ei cu mîna de către portar? Așa ceva este mai greu de presupus că s-ar putea întîmpla, chiar în locurile bîntuite de.. cicloane. Oricum, n-ar fi gol, ci aut de poartă.

**ION POSTAȘU**

**Desene de N. CLAUDIU**

# TOKIO—OCTOMBRIE 1964



*Vedere din avion a parcului Meiji. În fund este Stadionul Național, viitoarea gazdă a întrecerilor olimpice de atletism*

După o călătorie ce părea... interminabilă și de-a lungul căreia am modificat de mai multe ori poziția limbilor ceasului, în raport cu „fusele orare", iată-ne aproape de „sosire". Am lăsat în urmă mii și mii de kilometri, am zburat peste țări și continente, peste mări și oceane. Încă puțin și prin ferestruica avionului zărim, printr-o spărtură a norilor, o puzderie de insulițe și mai departe, la orizont, pămîntul Japoniei.

Nu știu cine a fost cel care le-a văzut primul, dar ca și marinarul din vîrful catargului caravelei „Santa Maria" a lui Columb, a strigat puternic: pămînt! Și capetele tuturor s-au îmbulzit spre ferestruicile rotunde, lipindu-se de geamurile care vibrează ușor.

Ca la o comandă fiecare a început să-și îmbrace haina, să-și aranjeze gulerul cămășii și cravata, iar fetele... să-și pună în ordine coafura.

De acum sîntem deasupra Japoniei. Se apropie capătul călătoriei noastre: Tokio. În depărtare se profilează silueta grațioasă a muntelui Fuji, imagine atît de cunoscută din cărțile de geografie și din ilustrațiile care însoțesc diferitele „note de călătorie" în „Țara soarelui răsare".

Haneda, aeroportul capitalei, în aceste zile, marea poartă de intrare în Japonia ne întîmpină cu o mare de steaguri multicolore și cu urarea „Bine ați venit!" scrisă în mai multe limbi. Oficialitățile sportive, zeci și zeci de ziariști și fotografi, tinere japoneze îmbrăcate în grațioasele kimonouri, ne oferă flori, ne zîmbesc prietenește.

N-au trecut decît cîteva minute și toți am și transpirat. Nu e cald de loc, dar o pulbere fină de picături de apă plutește în atmosferă și ne udă ca ploaia. Răsfoiesc unul din pliantele pe care le găsim în marele hol al aerogării. Tokio se află la 139° 46' longitudine estică, la 35° 41' latitudine nordică și la o altitudine de 5 m deasupra nivelului mării. Este interesantă comparația cu coordonatele geografice ale Romei, gazda trecutei Olimpiade: 12° 29' longitudine, 41° 54' latitudine și 20 m altitudine. Dar și mai interesantă ni se pare următoarea comparație: La Tokio umiditatea (în mod obișnuit, în octombrie, este de cca 80%) crește o dată cu temperatura, în timp ce la Roma ea coboară atunci cînd temperatura se află în creștere!

Mă gîndesc cît de bine au procedat sportivii noștri care, cu luni și luni în urmă, n-au lipsit de la nici un antrenament desfășurat pe vremea ploioasă din primăvară, ceea ce, într-un anumit fel, înseamnă acomodare la... specificul japonez.

Autobuzele ne poartă spre orașul, devenit în aceste zile o veritabilă capitală a tineretului lumii. Autostrada suspendată nr. 1, inaugurată în acest an, leagă Haneda de centrul vechiului oraș. Șoseaua, cocoțată pe stîlpi masivi de beton, trece la nivelul acoperișurilor caselor, peste zeci și zeci de străzi, un adevărat furnicar omenesc, supraaglomerate de tot felul de vehicule.

Iată satul olimpic! El se află în cartierul „Washington Heigts" din centrul Shibuya, lîngă imensul parc Meiji-Shrine (cca. 90 ha) cu o vegetație foarte vie, luxuriantă. Sînt vreo 230 de case, de diferite mărimi, majoritatea cu cîte 2 etaje, dar și 15 blocuri cu cîte 4 etaje, aranjate într-o zonă verde foarte odihnitoare.

Pînă să se facă repartizarea camerelor, multora dintre băieți (toate fetele locuiesc în altă parte a satului olimpic) li se închid ochii de somn! Să nu uităm că deși acum este ora 11, la noi, în țară nu este decît... 5 dimineața, ora cînd somnul e cel mai dulce!

Dar acum nimeni n-are timp de dormit. Pînă la 10 octombrie n-au mai rămas decît puține zile și olimpicii noștri se grăbesc să viziteze locurile apropiatelor întreceri și, pînă una alta, să facă un ușor antrenament de „dezmorțire" după atîtea zeci de ore de călătorie.

Fiecare lot cu antrenorii respectivi a plecat care încotro. Abia spre seară ne-am reîntîlnit cu toții, la masă. Apoi, cum este firesc, au început discuțiile. Primele impresii sînt excelente. Organizatorii japonezi n-au uitat nici un fel de amănunt. Totul este pus la punct. Întrecerile pot începe!...

Antrenorii de box au vizitat sala de „gheață" de la Korakeun, la 8 km de satul olimpic. Sala nu e cu mult mai mare (cca. 5000 de locuri) decît cea de la Floreasca, atît de familiară boxerilor noștri. O noutate: corzile de material plastic au cu totul o altă elasticitate decît cele obișnuite din frînghie. Și încă ceva: înaintea fiecărei întîlniri, după încălzire, boxerii vor fi duși într-o încăpere specială unde li se vor pune bandajele și mănușile. Antrenorii nu au acces în această cameră. Ei își vor reîntîlni elevii numai la ring. Este un fapt în aparență neînsemnat, dar mulți boxeri sînt obișnuiți ca pînă înainte de meci să mai fie „dădăciți" de antrenorii lor. Așa că...

Trăgătorii de la talere au făcut un drum mai lung, pînă la poligonul Tokorozawa, la 30 de kilometri. Poligonul se află în plin cîmp și — spre deosebire de alte poligoane — talerele se profilează direct pe cer și nu pe fondul închis al pădurii, ceea ce oricum este un dezavantaj pentru sportivi. În plus, condițiile atmosferice specifice Japoniei, atît de diferite de la o oră la alta, nu sînt o problemă de neluat în seamă.

Antrenorii de gimnastică s-au declarat încîntați de modul în care se face iluminarea sălii de la „Metropolitan Gymnasium": 174 de lămpi a cîte 1000 de wați și alte 34 de lămpi a cîte 500 de wați, ceea ce ajunge la un total de 2 500 lucși. Pereții sălii sînt făcuți dintr-o sticlă specială, care permite trecerea nestînjenită a luminii zilei. Sala de gimnastică se află în imediata apropiere a satului olimpic (cca. 20 de minute de mers pe jos), lîngă Stadionul Național. Tot acolo, în parcul Meiji, se mai află sala de haltere „Shibuya Public Hall", bazinul Metropolitan care va găzdui întrecerile de polo, stadionul pentru fotbal Chichibu și impunătoarea clădire a casei presei.

Discuțiile au continuat multă vreme. Deși trecuse de miezul nopții nimănui nu-i era somn. La noi era acum abia... 7 seara. Ce ți-e și cu acomodarea asta!

★

Finalul acestor „IMPRESII DE CĂLĂTORIE" reclamă în mod obligatoriu un post-scriptum. Zilele trecute, antrenorii loturilor noastre olimpice au participat la un simpozion a cărui temă a fost *„Bazele sportive de la Tokio"*. Cunoașterea din timp a tuturor detaliilor de construcție a diferitelor baze sportive, a condițiilor specifice Japoniei, a regulamentului de desfășurare a întrecerilor olimpice, constituie un ajutor însemnat pentru pregătirea sportivilor noștri. Antrenorii noștri se află, deci, pe un drum bun!

**V. MIHAIL**

# ÎN PATRU rînduri

Profesorul N. Bosch, antrenorul echipei de volei Știința Brașov, are obiceiul să... sară în sus la fiecare decizie a arbitrului.

*Decît salturile-aceste*
*Însoțite de proteste*
*Vrem (echipa, evident!)*
*Să... salte în clasament!*

La o acțiune de poartă, portarul Matache (Dinamo-Pitești) l-a descălțat pur și simplu pe Tufan.

*Mulți portari pe stadion*
*Știm, au „priză" la balon.*
*Dar Matache (nu e banc)*
*Are priză la... bocanc!*

**I. CHIVU**

In cuplajul rugbistic de duminică, din 18 încercări, numai 4 au fost transformate.

*Am auzit pe un rugbist,*
*În cursu-acestor întîlniri,*
*Scuzîndu-se: „Ce sînt artist,*
*Să mă pricep la... transformări?*

Asociația sportivă „Înfrățirea" din regiunea Dobrogea a raportat participarea a 1 000 de tineri la Spartachiada de vară, de anul trecut, pe cînd adevăratul număr nu trece de... 100.

*O spun (să știe cititorii)*
*Cum s-a produs ăst fenomen:*
*Au numărat și... spectatorii,*
*Că doar erau tot pe teren.*

**VICTOR TEODOR**